

A HÁROM KÍVÁNSÁG

(né p m e s e)

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl volt, még az Óperenciás-tengeren is túl, volt egy szegény ember s a felesége. Fiatalok voltak mind a ketten, szerették is egymást, de a nagy szegénység miatt sokszor összeperlekedtek.

Egyszer egy este az asszony tüzet rak. Gondolja magában, mire az ura hazajön, főz valami vacsorát. Még a víz jóformán fel sem forrott, jön haza az ember, s mondja az asszonynak nagy örömmel:

- Hej, feleség, ha tudnád, mi történt! Vége a nagy szegénységnek, lesz ezután mindenünk, amit szemünk-szánk kíván.

- Ugyan ne tréfáljon kend - mondta az asszony -, talán bizony kincset talált?

- Meghiszem azt! Hallgass csak ide. Amint jövök ki az erdőből, mit látok az út közepén? Belerekedt a sárba egy kis aranyos kocsi, a kocsi előtt négy szép fekete kutya befogva. A kocsiban olyan szép asszony ült, amelyet világéletemben nem láttam. Biztosan tündér lehetett. Mondja nekem: "Te jó ember, segíts ki a sárból, bizony nem bánod meg." Gondoltam magamban, hogy bizony jólesnék, ha segítene a szegénységünkön, és segítettem, hogy a kutyák kihúzzák a sárból. Kérdi az asszony, hogy házas vagyok-e. Mondom neki, hogy igen. Kérdi, hogy gazdagok vagyunk-e. Mondom neki, hogy bizony szegények vagyunk, mint a templom egere. Azt mondja: "No, ezen segíthetünk. Mondd meg a feleségednek, hogy kívánjon három dolgot, teljesülni fog a kívánsága." Azzal elment, mint a szél.

- Ugyan rászedte kendet!

- Majd meglátjuk. Próbálj csak valamit kívánni, édes feleségem!

Erre az asszony hamarjában kimondta:

- Bárcsak volna egy kolbászunk. Ezen a jó parázson hamar megsülne.

Alig mondta ki, már le is szállt a kéményből egy lábas, benne akkora kolbász, hogy akár kertet

lehetett volna keríteni vele.

- Látod, hogy igazam volt - mondta a szegény ember -, hanem most már valami okosabbat kívánjunk. Két tinót, két lovat, egy malacot...

Közben a szegény ember elővette a pipáját, volt még egy kicsi dohánya, megtömte. Benyúl a tűzbe, hogy parazsat tegyen a pipájára, de olyan ügyetlenül talált benyúlni, hogy a lábast a kolbásszal feldöntötte.

- Az istenért, a kolbász! Mit csinál kend? Bár az orrára nőtt volna kendnek! - kiáltott ijedten a felesége, s ki akarta kapni a kolbászt a tűzből, de bizony az akkor már az ember orrán lógott le egészen a lába ujjáig.

- Látod, bolond, oda a második kívánság. Vegyük le!

Próbálja az asszony, de bizony a kolbász egészen odanőtt.

- Hát bizony ezt le kell vágni. Egy kicsit az orrából is lecsippentünk, nem olyan nagy baj az!

- De azt nem engedem!

- Bizony ha nem, élete végéig így fog sétálni a kolbásszal.

- Dehogy fogok, a világ minden kincséért sem! Tudod mit, asszony, van még hátra egy kívánság, kívánd, hogy a kolbász menjen vissza a lábósba.

- Hát a tinó meg a ló meg a malac akkor hol marad?

- Már hiába, feleség, én ilyen bajusszal nem járok. Kívánd hamar, hogy a kolbász menjen vissza a lábósba.

Mit volt mit tenni, a szegény asszonynak csak azt kellett kívánni, hogy a kolbász essék le az ura orráról. Megmosták, megsütötték, s jóízűen az utolsó falatig megették. Évés közben szépen megbékültek, s elhatározták, hogy többet nem pörölnek, hanem inkább dolgoznak szorgalmasan. Jobban is ment dolguk, idővel tinót is, lovat is, malacot is szereztek, mert szorgalmasak és takarékosak voltak.